

‘Als je maar wil, dán lukt het wel.’, aldus moeders oneindige wijsheid, die je als kleintje helpt vallen en weer opstaan. Der Triumph des Willens, door een zonderlinge figuur ook wel verwoord als ‘TSJAKKKAAAAA!!!’. Managers en andere zielepieten die die boodschap van hun moeder niet zo helder hebben overgekregen kunnen hem voor veel geld gelukkig alsnog ingepeperd krijgen in ellenlange sessies. De wil dus, niets krachtiger en belangrijker dan dat. Maar.....wat willen we eigenlijk?

Tzszja.

Mmmmm...

Moeilijk, moeilijk.

Een vraag als Freuds ‘Wass will das Weib?’ is dan makkelijker te beantwoorden, want dat gaat over een ander. En waar anderen op uit zijn is natuurlijk vaak wel duidelijk (nou goed, bij mannen dan).

En moeten we eigenlijk wel wat willen? Kunnen we niet gewoon maar wat doen, beetje kijken hoe het loopt? Het gaat toch goed zo? Alles wat er dan gebeurt noemen we ‘Gods wil’, of als we politici waren was het de schuld van het vorige kabinet. Waren we managers dan dirigeerden we niet, maar deden we aan ‘coaching’. Nee, verlichte managers leren ons dat we in moeilijkheden een uitdaging moeten zien! En inderdaad, als je er zo naar kijkt wordt alles van moeilijk, moeilijk, opeens leuk, leuk! Niet wat willen we eigenlijk, maar wat kunnen we niet allemaal! We moeten alleen kiezen, stellen een visie op, formuleren doelen, timmeren aan de weg. Zo van ‘Let maar op, ik wordt premier van dit land, en stop alle varkens in een flat.’

Goed, nu gaat het bij Stromingen niet om Zaken van Landsbelang, noch hebben we de illusie dat we iedereen gelukkig kunnen maken (en onszelf rijk), door iedereen tsjakkaa te laten roepen. Maar af en toe, bijvoorbeeld nu, vragen we ons wel af waar we eigenlijk heen willen. En ook binnen de kaders van een tijdschriftredactie blijft dat een van de meest essentiële vragen. Nu moet Stromingen het niet zo hebben van de actualiteit, zoals u weet. Bij ons geen aankondigingen van symposia, of bespreking van het laatste hydrologische nieuws. Kan ook moeilijk met vier nummers per jaar, maar er zitten sowieso ook positieve kanten aan die keuze. Ik hoef hydrologen natuurlijk niet uit te leggen dat systemen met een snelle reactie vaak zenuwachtig zijn en makkelijk heen en weer schieten. En stabiliteit en betrouwbaarheid zijn een belangrijke kwaliteit voor een vaktijdschrift.

Nu dus de zeepbel rond internet, nieuwe economie, papierloze kantoren, enzovoorts, al weer enige tijd is opgeblazen is bij ons de tijd rijp voor de vraag of we ons niet voorzichtig op het digitale vlak zouden moeten begeven. Iedereen z’n eigen referentiekader natuurlijk, maar in mijn beleving worden professionele tijdschriften nog maar weinig direct van papier gelezen. Oke, oke, een professioneel tijdschrift durf ik Stromingen natuurlijk niet te noemen, maar zou het niet sowieso handig zijn om de artikelen ook als pdf-jes van de site te

kunnen downloaden? Het Stromingen nummer dat ik zoek ligt altijd op de plek waar ik op dat moment niet ben. En ja, als we toch digitaal zijn, waarom dan niet gelijk toch een wat interactiever karakter? Met een discussie-platform, misschien een zoek-functie, inhoudelijke en praktische tips en trucs. Let maar op, wij worden het primaire hydrologische communicatie orgaan van dit land, en stoppen alle hydrologen in een flat. At your service, en ook veel praktischer, niet?! Tsja, 'Wass will der Strömungen Leser?'

JvA